

2) *Atlantic Dawn Ltd, Antarctic Fishing Co. Ltd, Atlantean Ltd, Killybegs Fishing Enterprises Ltd, Doyle Fishing Co. Ltd, Western Seaboard Fishing Co. Ltd, O'Shea Fishing Co. Ltd, Aine Fishing Co. Ltd, Brendelen Ltd, Cavankee Fishing Co. Ltd, Ocean Trawlers Ltd, Eileen Oglesby, Noel McGing, Mullglen Ltd, Bradan Fishing Co. Ltd, Larry Murphy, Pauric Connely i Thomas Flaherty, Carmarose Trawling Co. Ltd oraz Colmcille Fishing Ltd* pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 3 kwietnia 2009 r. — VDH Projektentwicklung GmbH, Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-387/08 P) (¹)

(*Odwołanie — Skarga na bezczynność — Dyrektywa 89/665/EWG — Niewdrożenie przez Komisję mechanizmu korygującego przewidzianego w art. 3 ust. 2 — Osoby fizyczne i prawne — Bezpośrednie oddziaływanie aktu — Niedopuszczalność*)

(2009/C 205/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: VDH Projektentwicklung GmbH, Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH (przedstawiciel: C. Antweiler, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólno Europejskich

Przedmiot

Odwołanie wniesione od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 25 czerwca 2008 r. w sprawie T-185/08 VDH Projektentwicklung i Edeka Rhein-Ruhr przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną skargę na bezczynność, mającą na celu stwierdzenie bezczynności Komisji, z uwagi na to, iż w odniesieniu do umowy koncesyjnej na roboty budowlane a także zawarcia umowy o roboty budowlane nie wdrożyła ona bezzwłocznie mechanizmu korygującego przewidzianego w art. 3 dyrektywy 89/665/EWG i nie skierowała do Republiki Federalnej Niemiec zawiadomienia zgodnie z art. 3 ust. 2 teże dyrektywy — Skarga na bezczynność osób fizycznych i prawnych — Wymóg, aby akt, w odniesieniu do którego zarzuca się bezczynność danej instytucji dotyczył skarżącego bezpośrednio

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH ponoszą koszty własne.

(¹) Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 24 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Athinon — Grecja) — Archontia Koukou przeciwko Elliniko Dimosio

(Sprawa C-519/08) (¹)

(*Artykuł 104 §3 akapit pierwszy regulaminu Trybunału Sprawiedliwości — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzule 5 i 8 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Kolejne umowy o pracę na czas określony — Obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników — Środki mające na celu zapobieżenie nadużyciom — Sankcje — Całkowity zakaz przekształcania umów o pracę na czas określony w umowy o pracę na czas nieokreślony w ramach sektora publicznego — Skutki nienależytej transpozycji dyrektywy — Wykładnia zgodna*)

(2009/C 205/31)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Monomeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Archontia Koukou

Strona pozwana: Elliniko Dimosio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Monomeles Prodikeio Athinon — Wykładnia klauzuli 5 i 3 załącznika do dyrektywy Rady 1990/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz. U. L 175, s 43) — Obiektywne powody, uzasadniające nieograniczone odnawianie umów o pracę na czas określony — Nałożony przez przepisy krajowe, obowiązek zawierania takich umów — Zakaz ustanawiania przepisów, mających na celu transpozycję porozumienia, które powodowałyby obniżenie poziomu ochrony pracowników — Pojęcie obniżenia

Sentencja

- 1) Klauzulę 5 pkt 1 lit. a) Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999r., które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 1990/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie zawieraniu kolejnych umów o pracę na czas określony, dla którego jedynym uzasadnieniem jest okoliczność, że odbywa się to na podstawie przepisów ustawodawczych lub ogólnych przepisów wykonawczych państwa członkowskiego. Pojęcie „obiektywnych powodów” w rozumieniu rzeczonyj klauzuli wymaga aby zawarcie tego szczególnego rodzaju stosunków pracy, w takim kształcie w jakim stanowią przepisy krajowe było uzasadnione istnieniem konkretnych okoliczności związanych, w szczególności z działalnością, o którą chodzi i z warunkami jej wykonywania.
- 2) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przyjęciu przepisów krajowych takich jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym i które, tytułem środków mających zapobiegać nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony, ustanawiają obowiązek przestrzegania limitu odnoszącego się do maksymalnego czasu trwania tych umów, przewidując jednocześnie wyjątki od tego ograniczenia dotyczące określonych kategorii pracowników, jeśli pracownicy ci mogą korzystać z przynajmniej jednego z wymienionych w rzeczonyj klauzuli środków mających zapobiec nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony.
- 3) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przyjęciu przepisów krajowych takich jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym i które, tytułem środków zaradczych w przedmiocie kolejnych umów o pracę na czas określony, ustanawiają obowiązek zapłaty wynagrodzenia i odszkodowania a także sankcje karne i dyscyplinarne, jeśli warunki stosowania i rzeczywiste wprowadzenie w życie mających znaczenie przepisów prawa wewnętrznego są odpowiednie dla zapewnienia karalności nadużywania przez administrację publiczną kolejnych umów o pracę na czas określony, która to kwestia podlega zbadaniu przez sąd krajowy.
- 4) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że, w sytuacji gdy wewnętrzny porządek prawny państwa członkowskiego nie przewiduje w ramach sektora publicznego innych skutecznych środków mających zapobiegać i ewentualnie prowadzić do karalności nadużywania kolejnych umów o pracę na czas określony, która to kwestia podlega zbadaniu przez sąd krajowy, stoi ona na przeszkodzie przyjęciu takich przepisów krajowych jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, jeśli nie stosuje się ich *ratione temporis* do kolejnych umów o pracę na czas określony, które zostały zawarte lub odnowione po upływie terminu transpozycji dyrektywy 1999/70 lecz utraciły ważność w dniu wejścia w życie tych przepisów lub w jakimkolwiek momencie w trakcie trzech miesięcy poprzedzających ten dzień.
- 5) W takich okolicznościach jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że, w sytuacji gdy wewnętrzny porządek prawny państwa członkowskiego przewiduje w ramach sektora publicznego inne skuteczne środki mające zapobiegać i ewentualnie prowadzić do karalności nadużywania kolejnych umów o pracę na czas określony w rozumieniu tegoż pkt 1, nie stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów prawa krajowego, które, wyłącznie w ramach sektora publicznego, całkowicie zakazują przekształcania w umowę o pracę na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę na czas określony, które mając na celu zaspokojenie zwyczajnych i trwałych potrzeb pracodawcy powinny być uważane za nadużycie. Do sądu krajowego należy ocena w jakim stopniu warunki stosowania i rzeczywiste wprowadzenie w życie mających znaczenie przepisów prawa wewnętrznego są odpowiednie dla celów zapobiegania i ewentualnie zapewnienia karalności nadużywania przez administrację publiczną kolejnych umów o pracę na czas określony.
- 6) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie stoi ona na przeszkodzie temu aby spory związane z nadużywaniem umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym wchodziły w zakres wyłącznej właściwości sądów administracyjnych. Do sądu krajowego należy jednak zbadanie czy zagwarantowane zostało prawo do skutecznej ochrony sądowej przy poszanowaniu zasad skuteczności i równoważności.
- 7) Klauzulę 8 pkt 3 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przyjęciu przepisów krajowych takich jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym i które, dla celów stwierdzenia nadużycia umów o pracę na czas określony ustanawiają dodatkowe przesłanki w porównaniu z tymi, które ustanawiały uprzednio obowiązujące przepisy prawa wewnętrznego takie jak w szczególności art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, dotyczący obowiązkowego rozwiązania umowy o pracę pracowników z sektora prywatnego, jeśli przesłanki te odnoszą się do ograniczonego kręgu pracowników, którzy zawarli umowy o pracę na czas określony lub na rzecz których przyjęto środki mające na celu zapobieganie nadużywaniu umów o pracę na czas określony w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 rzeczonyj Porozumienia ramowego, która to kwestia podlega zbadaniu przez sąd krajowy.
- 8) Do sądu krajowego należy dokonanie w największym możliwym stopniu takiej wykładni prawa wewnętrznego, która będzie zgodna z klauzulą 5, pkt 1 i klauzulą 8 pkt 3 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony i ustalenie w tych ramach czy przepis prawa wewnętrznego taki jak art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920 powinien znaleźć zastosowanie w postępowaniu przed sądem krajowym zamiast pewnych innych przepisów tego prawa.

(¹) Dz.U. C 44 z 21.02.2009.